

De vier fasen van het christenleven

door: Kris Tavernier

Zijn er veranderingen of overgangen in het leven van een christen aan te wijzen, of is het eeuwigdurend christenleven een ononderbroken (weliswaar stijgende) lijn? Het christenleven definieer ik dan vanaf *het moment van onze wedergeboorte tot een 'punt' in de oneindige eeuwigheid*. Ons 'leven' neemt immers aanvang op het moment dat we kinderen van God worden, in relatie met Hem gebracht worden om nooit meer van Hem gescheiden te worden. Ondanks het feit dat 'het ware leven' nooit kan eindigen (het is immers eeuwig), of onderbroken kan worden, zijn er toch 'overgangen' te maken¹. Bij elke overgang gaan we een stap verder. Maar we keren ook steeds weer terug naar vandaag, omdat we niet alleen maar aan het verleden en de toekomst willen denken, maar er ook nu praktisch iets mee willen doen.

Van dood naar leven

De eerste fase van het christenleven begint 'in de dood', door bekering en wedergeboorte. De dood van de Heer Jezus brengt leven in het doodse bestaan van mensen. Dan begint ons eeuwig leven al. Niet later in de hemel, maar vanaf het begin van de eerste fase, die ons verblijf op aarde is. De essentie van het eeuwig leven markeert geen eeuwig bestaan (want dat hebben de ongelovigen ook), maar een eeuwige relatie met God (dat hebben ongelovigen juist niet); vgl. Joh. 17:3! Een eeuwig bestaan heeft de mens vanaf de conceptie in de moederschoot, maar dat is niet het ware, eeuwige leven. Het ware leven begint pas wanneer een mens in relatie wordt gebracht met de Bron van leven, Jezus Christus. Het doodse bestaan eindigt om nooit meer te beginnen, terwijl het ware leven begint om nooit meer te eindigen.

¹ Door het christenleven (wedergeboorte t/m eeuwigheid) te bezien in de lijn van de profetische dingen treedt noodzakelijkerwijs een sterke vereenvoudiging op van profetische zaken. Het is echter niet de bedoeling om de profetische dingen te versimpelen, maar om de hoofdovergangen aan te duiden en praktische conclusies te trekken voor ons leven vandaag.

Onze tijd op aarde valt daardoor uiteen in twee delen: een doodse deel en een levend deel. Tussen die twee komt een scheiding door de ontmoeting met Christus. Er is een *vroeger* en er is een *nu*, een (weggewist) verleden en een (in de hemel opgetekend) heden, het oude en het nieuwe. Tussen die twee delen is er een hemelsbreed verschil. Vroeger waren wij zondaars, maar nu zijn wij rechtvaardigen; vroeger waren wij ver van God, maar nu juist heel dichtbij; vroeger waren wij God vijandig (niet omgekeerd), maar nu worden wij vrienden en broeders van Jezus genoemd en kinderen van God. Vroeger waren we verloren, maar nu zijn we gered; en dat bepaalt het verschil tussen hel en hemel. Zo'n groot verschil moet toch ook wel gevolgen hebben voor onze praktische handel en wandel!

Dat brengt ons bij vandaag. Vroeger leefden we in ongerechtigheden naar onze aard als zondaars (het doodse deel van ons bestaan), maar nu horen we vrucht voort te brengen die aan de bekering beantwoordt en een leven te leiden waar God welbehagen kan in hebben (het levende deel). De doodse praktijken van ons vroegere bestaan horen niet meer thuis in het nieuwe leven. Laten we die dan ook praktisch doden en daarentegen het ware leven in praktijk brengen (Rom. 13:12-14, Gal. 5:19-24, Ef. 5:8-10, e.a.).

Van het aardse naar het hemelse

De eerste fase is ons verblijf op deze aarde. Maar ooit verdwijnen we van het aardse toneel, hetzij door het sterven, hetzij bij de opname van de gemeente. (In het laatste geval, dat de uitzonderingen betreft, vallen fase twee en drie samen voor de gelovigen die op dat moment op aarde zijn. Hoewel we veel kans maken om tot die uitzonderingen te behoren, volg ik toch maar even de gewone lijn). De tweede fase van ons leven begint dan. We ruilen het aardse voor het hemelse, het zichtbare voor het (tijdelijk) onzichtbare, het uitspreekbare voor het onuitspreekbare (2 Kor. 12:4). We verlaten deze aarde en gaan naar het paradijs, ook de derde hemel genoemd. Het paradijs moet iets ongelooflijks zijn. En ook al is het paradijs dan ongelooflijk, het is toch nog niet het volmaakte. Wat staat er ons niet te wachten?! Ja, als we hierover

mijmeren, dan krijgen we wel het verlangen om ons verblijf op aarde beëindigd te zien (vgl. 2 Kor. 5:8). Om niet langer in den vreemde te blijven, maar onze intrek bij de Heer te nemen.

Ook nu brengen we het terug naar de praktijk vandaag. Het geloof leeft van het toekomstige en het onzichtbare (Hebr. 11:1), als ziende de Onzienlijke (vs. 27). Het oog is op de werkelijkheid van het hemelse, en de Hemelse, gericht (2 Kor. 4:18). Het hemelse kleurt ons leven, het is bepalend, sturend. Zou de praktijk van ons dagelijks leven er niet anders uitzien als we wat meer zouden zien op het (voor het biologisch oog) onzienlijke? Zouden we de omstandigheden en gebeurtenissen in ons leven niet anders gaan bekijken? Zouden we geen andere keuzes maken en meer naar boven zien (Kol. 3:2)? De gelovige houdt zich bezig met de werkelijkheid van boven en die bepaalt ons leven. We proberen er iets van te zien, te ontdekken, te kennen, te proeven. En dat beetje 'hemelse' is levensbepalend voor onze handel en wandel vandaag!

Van het onzichtbare naar het zichtbare

De opname van de gemeente is niet alleen maar het weghalen van de gelovigen van deze aarde, maar ook het veranderen, het tot volmaaktheid brengen van alle (ook de ontslapen) gelovigen (1 Kor. 15:51-53). Een nieuwe fase breekt aan. We krijgen ons verheerlijkt lichaam (Rom. 8:11, 23; 1 Kor. 15:48-49; Fp. 3:21). We gaan lijken op de Heer Jezus (1 Joh. 2:2, Rom. 8:29), ook lichamelijk. We worden overkleed met onze hemelse woonstede (2 Kor. 5:2), we mogen voor eeuwig het beeld van de hemelse Mens dragen (1 Kor. 15:49). We verlaten het paradijs en gaan de hemel binnen waar de bruiloft van het Lam gevierd wordt (Op. 19:6-10). De openbaring van Johannes speelt zich immers af in de hemel (zie o.a. 4:1). Het onzichtbare wordt zichtbaar. De opname maakt het onzichtbare zichtbaar in de hemel, de wederkomst maakt het dan in de hemel zichtbare ook zichtbaar op aarde. Dan zullen wij met Hem verschijnen in heerlijkheid (Kol. 3:4), en de wereld zal de Heer Jezus in ons zien (2 Thess. 1:10; niet NBV).

Terug naar vandaag. We hebben al gezien dat het onze opdracht is om het verschil tussen het oude en het nieuwe (fase 1) zichtbaar te maken in onze dagelijkse handel en wandel. Maar nu zeggen we erbij dat we ook al iets van het *toekomstige* mogen laten zien in ons leven. We laten niet alleen maar zien dat het oude voorbij is, door de dingen die we nalaten. We laten ook zien hoe reëel het toekomstige is, doordat we iets van de Heer Jezus laten zien in ons leven, ook al is het nu nog onvolmaakt. We laten niet alleen een leven vol goede principes en daden zien (dat kunnen ongelovigen ook), we laten in ons leven een Persoon zien, de Heer

Jezus Christus. De wereld zal Hem aanschouwen als Hij terugkomt. Mag Hij ook nu al een beetje gezien worden in ons?

Van het tijdelijke naar het eeuwige

Het onzichtbare is zichtbaar geworden door de opname, de wederkomst en tijdens het duizendjarig vrederijk van de Koning op aarde. En toch volgt er hierop nog een overgang. Hoe prachtig het duizendjarig vrederijk ook zal zijn, toch komt ook daaraan een einde. De satan wordt nog éénmaal los gelaten om te toetsen wie werkelijk de Heer toebehoort (Op. 20:7-9). Daarop volgt de finale: de eindoverwinning op de duivel (vs. 10), en het laatste oordeel voor de grote witte troon over de ongelovigen van alle tijden (vs. 11-15).

De uitkomst van dat oordeel is verschrikkelijk, en dat moet ons toch wel aanzetten tot evangelisatie. De hoofdreden voor evangelisatie is dat het tot verheerlijking van God is. Zijn naam wordt immers bekend gemaakt en zijn heil verkondigd. De andere, heel belangrijke, reden is dat er voor de ongelovige een verschrikkelijke eeuwigheid wacht. 'Daar wij dan weten hoezeer de Heer te vrezen is, overreden wij de mensen' (2 Kor. 5:11); want 'vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God' (Hebr. 10:31)! Voor de ongelovige wacht er een verschrikkelijke eeuwigheid (dat wensen we niemand toe), terwijl er voor de gelovige een prachtige eeuwigheid wacht (dat wensen we iedereen toe). We moeten de mensen erop wijzen dat het niet alleen maar om het hier en nu gaat, maar vooral om de eeuwigheid!

Uiteindelijk is er dan een nieuwe hemel en een nieuwe aarde (Op. 21:1-5, 2 Petr. 3:13). Alles wordt nieuw, dit betekent het einde van de huidige wereldgeschiedenis. Jesaja schrijft in dit verband: 'Want zie, Ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; aan wat vroeger was zal niet gedacht worden, het zal niemand in de zin komen (65:17). De eeuwige toestand is aangebroken.

Naast de noodzaak van evangelisatie brengt dit laatste nog een andere les naar voren, voor vandaag. Voor *welke* geschiedenis leven wij: de tijdelijke geschiedenis van deze wereld, of de eeuwige "geschiedenis" van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde? Waarin investeren wij onze tijd, middelen, energie, enz.? Verzamelen wij schatten voor nu, of verzamelen wij schatten voor in de eeuwigheid (Matt. 6:19-20)? Zo tijdelijk als de aardse schatten zijn, zo tijdloos zijn de eeuwige schatten (vgl. 2 Kor. 4:17-18)! Vullen wij ons leven met de dingen waaraan niet meer gedacht zal worden, of zijn wij gericht op de dingen van eeuwigheidswaarde?!

© Oude Sporen 2007